

Nespoutaný milénec

*B
aronetka*

J.R. Ward

Nespoutaný milenec

PRAHA 2011

Přeložila:
JANA PACNEROVÁ

J. R. Ward: Nespoutaný milenec

Vydání první

Copyright © Jessica Bird, 2007

This edition published by arrangement with **NAL Signet**,
a member of Penguin Group (USA) Inc.

All rights reserved including the right of reproduction in whole
or in part in any form

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2011 jako svou 1618. publikaci

Přeloženo z anglického originálu *Lover Unbound*
vydaného nakladatelstvím New American Library,
a division of Penguin Group Inc., New York v roce 2007

Český překlad © 2011 Jana Pacnerová

Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2011 Martina Kysucká

Odpovědná redaktorka Marie Hošková

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo **BARONET**® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-400-4

BARONET
Praha 2011

J. R. Ward

Nespoutaný milenec

Pátý díl

románového cyklu

BRATRSTVO ČERNÉ DÝKY

Věnuji: *Tobě.*

Ze začátku jsem ti špatně rozuměla
a za to se ti ze srdce omlouvám.
Jsi to prostě celý ty, že jsi neuhnul
a zachránil v tomhle podniku
nejen jeho, ale i mě.

Poděkování

S nesmírnou vděčností čtenářům
Bratrstva černé dýky
a bojovým pokřikem klubu Cellies!*)
Ani nechci radit trenérovi.
Tak vysoko hledět nemůžu.

Moc a moc vám děkuju:
Karen Solemová, Kara Cesareová, Claire Zionová,
Kara Welshová.

Děkuji vám, Dorine a Angie,
že jste se o mě tak dobře starali –
a také děkuji S-Byte a Ventrue za všechno,
co děláte z dobroty svých srdcí!

Jako vždy patří můj dík mému výkonnému výboru:
Sue Graftonové, dr. Jessice Andersenové,
Betsey Vaughanové
a mému partnerovi.
A vyjádření mé úcty náleží nenapodobitelné
Suzanne Brockmannové.

DLB – víš ty co? Maminka tě má pořád moc ráda xxx
NTM – jako vždy, s láskou a vděčností.
Jak dobře víš.

*) Cellies – klub fanoušků paranormální literatury, který má dokonce vlastní pobočku pro Bratrstvo černé dýky. *Pozn. překl.*

A musím říct,
že nic z toho by nebylo možné bez:
mého milujícího manžela, který vždycky stojí při mně;
mé báječné maminky, která je se mnou od...
no, prostě úplně od začátku;
mé rodiny (pokrevní i té, kterou jsem si vybrala);
a bez mých nejmilejších přátel.

Slovníček pojmů a vlastních jmen

ahvenge

Čin, jímž je vykonána smrtící odvěta; typicky je prováděn milovaným.

Bratrstvo černé dýky

Elitně vycvičení upíří válečníci, kteří chrání svou rasu proti Vyhlazovací společnosti. Díky selektivnímu křížení v rámci svého druhu jsou bratři obdařeni mimořádnými tělesnými i duševními schopnostmi a rychlou regenerací organismu. Zpravidla nejsou pokrevně spřízněni a do Bratrstva vstupují na základě jmenování stávajícími členy. Jsou od přírody agresivní, tajnůstkářští, spoléhají sami na sebe a žijí stranou řadových upírů. S příslušníky jiných tříd se stýkají jen výjimečně, především když se potřebují nakrmit. V říši upírů, kde o nich koluje řada legend, jsou zbožně uctíváni. Smrt jim může způsobit pouze vážné zranění, například střelná rána nebo probodnutí srdce.

bezduchý

Člověk zbavený duše, který pronásleduje a vyhlazuje upíry, člen Vyhlazovací společnosti. *Bezduché* lze zabít pouze bodnou ranou do hrudi v místě, kde mívali srdce; jinak jsou nesmrtelní. Nepijí, nejedí a nejsou schopni pohlavního styku. Vzhledem k tomu, že jejich pleť, veškeré ochlupení i duhovky časem ztrácejí pigment, jsou plavovlasí, bledí a mají světlé oči; voní po kojeneckém zásypu. Po uvedení do řádu Omegou uschovávají na bezpečné místo – obvykle u sebe doma – keramický hrnek se svým srdcem, které jim bylo vyjmuto při iniciaci.

cohntehst

Konflikt mezi dvěma upíry soupeřícími o právo milovat se s upírkou.

doggen

Podle hierarchie upírů společnosti příslušník třídy služebnictva. Svým pánům slouží v duchu konzervativních zvyklostí a dodržuje formální společenská pravidla chování i oblékání. Denní světlo mu neublíží, ale poměrně rychle stárne. Průměrná délka života *doggenů* je pět set let.

ehros

Vyvolená, vyškolená v oblasti sexuálního umění.

ghardian

Strážce jedince. Existují různé stupně *ghardianů*, přičemž nej-mocnější je *whard*, jemuž je svěřena do péče upírka, na niž se vztahuje *sehkluze*.

glymera

Společenské jádro upírské aristokracie, zhruba odpovídající anglické společenské smetánce z období regentství (začátek 19. století).

hellren

Upír mužského rodu spojený manželským slibem s upírem ženského rodu. Muži mohou mít i více manželek.

Krypta

Posvátná hrobka Bratrstva černé dýky, využívaná jednak k obřadům a jednak jako úložiště keramických nádob *bezduchých*. Mezi rituály konané v Kryptě patří například zasvěcení, pohřby a kázeňská řízení s bratry. Na posvátnou půdu mají přístup jen členové Bratrstva, Stvořitelka nebo uchazeči o přijetí mezi válečníky.

leelan

Výraz něhy a lásky, volně přeloženo „nejdražší“.

lewlhen

Dar.

lheage

Výraz úcty, používaný sexuálně submisivní osobou vůči tomu nebo té, kdo je vůči ní dominantní.

mahmen

Matka, používáno jako označení skutečného stavu i jako výraz náklonnosti.

mhis

Zamaskování daného fyzického prostředí; vytvoření iluzorního pole.

nalla

Lichotivé označení, znamená „milovaná/milovaný“.

newling

Nedotčená mužem, panna.

období potřeby

Doba plodnosti upíra ženského pohlaví. Obvykle trvá dva dny a provází ji silná sexuální touha. Poprvé se dostavuje přibližně pět let po proměně a poté vždy jednou za dekádu. Jsou-li upíři mužského rodu v blízkosti ženy, která prochází obdobím potřeby, do určité míry na ni reagují. Tato perioda může být velmi nebezpečná, protože mezi soupeřícími muži často dochází k rvačkám, zejména pokud dotyčná žena nemá druha.

Omega

Ďábelská tajemná postava mužského principu, která pronásleduje a hubí upíry ze zášti vůči Stvořiteli. Existuje v nadčasové říši a disponuje obrovskou mocí, neovládá však zázrak stvoření, ani nedokáže vdechnout nový život.

otrok krve

Upír mužského nebo ženského rodu, který je nucen poskytovat krev jinému příslušníku své rasy. Od tohoto zvyku se většinou upustilo, nicméně ho zákon nezakazuje.

pherarsom

Termín vztahující se k potenci mužských pohlavních orgánů. V doslovném překladu přibližně „hoden vstoupit do ženy“.

proměna

Klíčový okamžik v životě upíra, kdy se on nebo ona mění v dospělého příslušníka rasy. Poté se musí živit krví jedince opačné-

ho pohlaví, aby přežil, a nesmí se vystavovat slunci. K proměně dochází zpravidla po dovršení pětadvacátého roku života. Někteří upíři, především muži, náročnou fázi přerodu nepřežijí. Před svou proměnou je upír zesláblý a netečný, nejeví zájem o sex a nedokáže se dematerializovat.

První rodina

Král a královna upírů včetně všech jejich případných potomků.

pyrokant

Označuje kritickou slabinu konkrétního jedince, která ho ohrožuje na životě. Může být vnitřní, například závislost, nebo vnější, například milenec.

rahlman

Spasitel.

rythus

Rituální způsob usmíření či nápravy, které navrhuje ten, kdo urazil druhou osobu nebo spáchal přestupek. Je-li nabídka *rythu* přijata, poškozený vybere zbraň, již použije proti provinilci, který nemá možnost obrany.

sehkluze

Stav určité izolace či odloučení, který král uděluje upírce na základě žádosti jejích rodinných příslušníků. Na upírku dohlíží poručník, *whard*, zpravidla nejstarší člen její domácnosti, který má ze svého titulu právo rozhodovat o způsobu jejího života a dle vlastního uvážení jí buď zcela nebo částečně může zabránit v kontaktu s okolím světem.

shellan

Upír ženského rodu spojený manželským slibem s upírem mužského rodu. Vzhledem k silně majetnickému chování zadaného muže mívají ženy pouze jednoho druhu.

Stín

Nadčasová říše, v níž se mrtví setkávají se svými blízkými a tráví zde věčnost.

Stvořitelka

Tajemná síla ženského principu, která uděluje privilegia, je rádkyní krále a správkyní upířích archivů. Žije v nadčasové říši a je obdařena nesmírnou mocí. Ovládá umění stvoření, které uplatnila při zrodu populace upířů.

sympath

Poddruh upíra; mimo jiné je charakterizován též schopností a touhou manipulovat s emocemi druhých (např. výměna energie). Historicky byli sympathové diskriminováni a v určitých obdobích na ně upíři pořádali štvance. Jsou na pokraji vyhynutí.

tahly

Mazlivé oslovení, volně přeloženo „miláčku“.

trahyner

Oslovení používané mezi dvěma upíry mužského rodu, kteří vůči sobě navzájem chovají hluboký obdiv a přízeň; volně přeloženo „milovaný přítel“.

upír

Příslušník druhu odlišného od jedinců *Homo sapiens*. Aby upíři přežili, musí pít krev opačného pohlaví. Naživu je udrží i lidská krev, ale takto nabytá síla rychle pomíjí. Po proměně, k níž dochází kolem dvacátého pátého roku života, se upíři nesmějí vystavovat slunci a pravidelně se musí krmit krví. Po kousnutí upírem ani po smíšení krve obou druhů se člověk v upíra nemění, avšak jsou známy vzácné případy zkřížení upíra s jiným druhem. Upíři se mohou kdykoli dematerializovat, ale při této činnosti se musí plně soustředit a oprostit se od veškerých emocí; nesmí s sebou přenášet těžké předměty. Dokáží odstranit z lidského mozku vzpomínky, ale jen pokud jsou krátkodobé. Upíři se dožívají až tisíce let, někdy i déle.

urozený

Nejvyšší šlechtická hodnost mezi upíři aristokracií, hned po První rodině nebo Vyvolených ve službách Stvořitelky. Titulu se nabývá narozením, nikoli propůjčením.

Vyvolená

Upírka, vychovávaná podle přísných pravidel, předurčená do služeb Stvořitelky. Tyto ženy pocházejí z urozených rodin a jsou založeny spíše duchovně než světsky. S muži se nestýkají vůbec nebo jen zřídka, ale v zájmu zachování aristokratické linie se mohou provdat za válečníka, kterého vybírá Stvořitelka. Umí předpovídat budoucnost. Kdysi se jejich krví krmili nezadaní členové Bratrstva, ale samotní bratři tuto zásadu zrušili.

Vyhlazovací společnost

Řád zabijáků vytvořený Omegou za účelem vyhlazení populace upírů.

wahlker

Jedinec, který zemřel a vrátil se do života ze Stínu. Wahlkerům se dostává velké úcty a jsou ctěni a váženi pro námahu, kterou podstoupili.

whard

Kmotr nebo kmotra jedince.

Prolog

*Denní škola Greenwich Country
Greenwich, stát Connecticut
Před dvaceti lety*

Tak to vezmi, Jane.“
Jane Whitcombová popadla batoh. „Jedeš přece, ne?“

„Vždyť jsem ti to *říkala* už dneska ráno. *Jedu*.“

„Tak jo.“ Jane sledovala, jak kamarádka odchází po chodníku, dokud se neozval klakson. Urovnala si kabátek, napřímila ramena a zamířila k mercedesu. Matka upřeně vyhlížela okénkem u volantu, obočí svraštělé.

Jane přeběhla ulici, trampský batoh se zakázaným obsahem dělal příliš velký rámus, aspoň podle jejího názoru. Naskočila na zadní sedadla a schovala si tu věc pod nohy. Auto se dalo do pohybu, ještě než stihla zavřít dveře.

„Dnes večer se vrací tatínek.“

„Cože?“ Jane si na nose postrčila brýle. „Kdy?“

„Dnes večer. Takže bohužel...“

„Ne! Slíbilas mi to!“

Matka se ohlédla. „Prosím, slečinko?“

Jane vybuchla. „Slíbilas mi to ke třináctým narozeninám. Katie a Lucy...“

„Už jsem volala jejich matkám.“

Jane klesla na sedadlo.

Matčiny oči se zvedly ke zpětnému zrcátku. „Přestaň

se laskavě takhle tvářit. Myslíš si, že jsi snad důležitější než tatínek? Myslíš si to?“

„Ovšemže ne. On je *bůh*.“

Mercedes sjel na krajnici a zastavil s prudkým škusnutím a zakvílením brzd. Matka se prudce otočila, zvedla ruku a rozpráhla se, paže se jí chvěla.

Jane se přikrčila hrůzou.

Po chvílce zadržovaného násilí se matka odvrátila a uhladila si dokonale upravené vlasy dlaní, která byla asi tak klidná jako vroucí voda. „Ty... Nebudeš s námi dnes večeřet. A tvůj dort se vyhodí.“

Auto se dalo znovu do pohybu.

Jane si otřela tváře a sklopila oči k batůžku. Ještě nikdy u ní žádná kamarádka nepřespala. Žadonila o to celé měsíce.

Zkažené. Teď je to všechno zkažené.

Celou cestu domů mlčely, a když byl mercedes v garáži, Janina matka vystoupila z auta a bez ohlednutí kráčela do domu.

„Víš, kam máš jít,“ řekla jen.

Jane zůstala v autě a snažila se vzchopit. Pak sebrala batoh a své knihy a vlekla se přes kuchyni dovnitř. Kuchař Richard se skláněl nad odpadkovým košem a shrnoval do něj z talíře dort s bílou polevou a červenými a žlutými kvítky.

Nic neřekla, protože hrdlo měla sevřené jako pěst. Richard jí taky nic neřekl, protože ji neměl rád. Neměl rád nikoho kromě Hannah.

Když Jane vycházela spojovacími dveřmi do jídelny, nechtěla narazit na svou mladší sestru a modlila se, aby Hannah byla v posteli. Dneska ráno jí bylo špatně. Patrně proto, že měla odevzdat výpisky z povinné četby.

Cestou ke schodišti Jane zahlédla v obývacím pokoji matku.

Polštáře na gauči. Už zase.

Matka měla na sobě ještě pořád svůj bledě modrý vl-

něný kabát a v ruce hedvábný šátek, a bezpochyby zůstane takhle oblečená, dokud nebude spokojena s uspořádáním polštářů. Což může trvat dost dlouho. Měřítka, podle nichž byly věci posuzovány, byla stejná jako požadavky na vlasy: naprostá uhlazenost.

Jane zamířila nahoru do svého pokoje. Její jedinou nadějí v této chvíli bylo, že tatínek přijede až po večeři. Tak se sice stejně dozví, že dostala zaracha, ale aspoň se nebude muset dívat na její prázdné místo u stolu. Stejně jako matka nenáviděl všechno neuspořádané, a nepřítomnost Jane u stolu byla velikánská neuspořádanost.

Délka přednášky, kterou od něj vyslechne, by se tím zvětšila, protože by musela kromě skutečnosti, že byla hrubá k mamince, zahrnout také to, jak svou nepřítomností u jídla zklamala rodinu.

Janina blatouchově žlutá ložnice v patře byla stejná jako všechno ostatní v domě: uhlazená a uspořádaná jako ty vlasy a polštáře na pohovce a to, jak se tu mluvilo. Nic nemístného. Všude ta zkamenělá dokonalost, jakou vídáte v časopisech o bydlení.

Jediné, co sem nezapadalo, byla Hannah.

Trampský batoh přišel do šatníku, na řádky mokasínů a balerínek; pak se Jane převlékla ze školní uniformy do značkové flanelové noční košile. Nebyl důvod oblékat se do opravdových šatů. Nikam nepůjde.

Odnese si hromádku učebnic k bílému psacímu stolu. Musí udělat úkol z angličtiny. Z matematiky. Z francouzštiny.

Ohlédl se k nočnímu stolku. Čekaly na ni *Pohádky tisíce a jedné noci*.

Neuměla si představit lepší způsob, jak překlenout svůj trest, ale nejdřív přišly na řadu domácí úkoly. Musely. Jinak by se cítila příliš provinile.

Dvě hodiny nato už byla v posteli s *Pohádkami* v klíně, když se otevřely dveře a Hannah strčila hlavu dovnitř. Její kudrnaté zrzavé vlasy představovaly další

odchylku od normy. Ostatní v rodině byli blond. „Přinesla jsem jídlo.“

Jane se posadila s obavou o mladší sestru. „Budeš mít průsvih.“

„Ne, nebudu.“ Hannah vklouzla dovnitř, v ruce košíček s kanafasovým ubrouskem, sendvičem, jablkem a koláčkem. „Richard mi to dal, abych měla večer něco na zakousnutí.“

„A co ty?“

„Já nemám hlad. Tumáš.“

„Díky, Han.“ Jane přijala košíček a Hannah si sedla do nohou postele.

„Tak co jsi provedla?“

Jane potřásla hlavou a zakousla se do sendviče s rostbífem. „Pohádala jsem se s mámou.“

„Protože jsi nemohla mít ten večírek?“

„Hm.“

„No... Mám něco, aby ses rozveselila.“ Hannah posunula po přikrývce složený kus kreslicí čtvrtky. „Všechno nejlepší!“

Jane pohlédla na přání a rychle párkrát zamrkala. „Díky... Han.“

„Nebud' smutná, jsem tady. Koukni se na přání! Udělala jsem ti ho sama.“

Na přední straně byly sestřinou nešikovnou rukou nakresleny dvě postavičky, jakoby sestavené z hůlek. Jedna měla rovné plavé vlasy a pod ní bylo napsáno *Jane*. Druhá měla kudrnaté červené vlasy a pod nohama stálo *Hannah*. Držely se za ruce a na kruhových obličejích měly široké úsměvy.

Zrovna když se Jane chystala přání otevřít, přejela po průčelí domu světla z reflektorů auta, které začalo zajíždět na příjezdovou cestu.

„Tatínek je doma,“ zasyčela Jane. „Měla bys odtud vypadnout.“

Hannah nevypadala tak ustaraně jako obvykle, patr-

ně proto, že jí nebylo dobře. Nebo ji možná rozptylovalo... No, to, co Hannah vždycky rozptylovalo. Většinu času byla pohroužená do svých snů, a právě proto byla patrně pořád šťastná.

„Jdi, Han, vážně.“

„Tak jo. Ale opravdu mě mrzí, že se zrušil ten tvůj mejdan.“ Hannah se šourala ke dveřím.

„Hej, Han! To přání se mi líbí.“

„Nepodívala ses dovnitř.“

„Nemusím. Líbí se mi, protože mi ho udělala sama.“

Po tváři Hannah se rozlil jeden z jejích kopretinových úsměvů, těch, které Jane připomínaly slunečné dny. „Je to o tobě a o mně.“

Když se dveře zavřely, uslyšela Jane z haly hlasy rodičů. Ve spěchu snědla svačinku od Hannah, zastrčila košík do záhybů závěsu vedle lůžka a přešla k hromádce svých učebnic. Vzala si s sebou zpátky do postele Dickensovu *Kroniku Pickwickova klubu*. Usoudila, že když se bude učit, až vstoupí do pokoje tatínek, nažene tím pár bodů.

O hodinu později přišli rodiče nahoru a ona se celá napnula, očekávala, že tatínek zaklepe. Nezaklepal.

Což bylo divné. Byl se svou panovačností spolehlivý jako hodinky a v jeho předvídatelnosti byla jakási zvláštní útěcha, i když s ním nerada měla co do činění.

Odložila *Pickwicka*, zhasla světlo a zastrčila nohy pod kanýrkovou příkrývku. Pod nebesy svého lůžka nemohla usnout a nakonec uslyšela, jak stojací hodiny nad schodištěm odbíjejí dvanáctkrát.

Půlnoc.

Vyklouzla z lůžka, šla k šatníku, vyndala batoh a rozeznula zip. Duchařská tabulka vypadla ven, rozložila se a přistála lícem nahoru na podlaze. Polekaně ji popadla, jako by se mohla rozbít nebo co, pak sebrala to ukazovací udělátko.

Těšily se s kamarádkami, jak si pohrají, protože všechny chtěly vědět, za koho se vdají. Jane se líbil chlapec

jménem Victor Browne, který s ní chodil na matematiku. Poslední dobou si spolu občas povídali a ona si vážně říkala, že by z nich mohl být pár. Potíž byla v tom, že nevěděla, co k ní cítí on. Možná ji má rád jen proto, že mu dává opisovat.

Jane rozložila tabulku na postel, položila ruce na ukazovátko a zhluboka se nadechla. „Jak se jmenuje kluk, kterého si vezmu?“

Neočekávala, že by se ta věc pohnula. A nepohnula se.

Ještě pár pokusů a zklamaně se odvrátila. Za chvíli ku zaťukala na stěnu za čelem své postele. Sestra zaklepání opětovala a chvíli nato už se Hannah plížila do dveří. Když uviděla hru, nadchla se a skočila na postel, až se ukazovátko vymrštilo do vzduchu.

„Jak se to hraje?“

„Pst!“ Bože, jestli je takhle nachytají, budou mít to-tálního zaracha. Navěky.

„Promiň.“ Hannah přitáhla nohy k tělu a objala je, aby se nevrtyly. „Jak se...“

„Kladeš tomu otázky a ono ti to odpovídá.“

„Na co se můžeme zeptat?“

„Za koho se provdáme.“ Teď už byla Jane nervózní. Co jestli odpověď nebude Victor? „Začneme tebou. Polož prsty na ukazovátko, ale netlač. Jen – takhle, jo. Tak fajn... Koho si vezme Hannah?“

Ukazovátko se nepohnulo. Ani potom, co Jane otázku zopakovala.

„Je to rozbité,“ řekla Hannah a odtáhla prsty.

„Zkusím jinou otázku. Vrať ruce zpátky.“ Jane se zhluboka nadechla. „Koho si vezmu já?“

Z tabulky zaznělo slabé vrzání, jak se ukazovátko dalo do pohybu. Když spočinulo na písmenu V, Jane se zachvěla. Se srdcem v hrdle sledovala, jak se pohybuje k písmenu I.

„Je to Victor!“ řekla Hannah. „Je to Victor! Vezmeš si Victora!“

Jane se nenamáhala sestru umlčet. Tohle je moc dobré, než aby...

Ukazovátko přistálo na písmenu *S*. *S*?

„To je chyba,“ řekla Jane. „To musí být chyba...“

„Nepřestávej. Zjistíme, kdo to je.“

Ale jestli to není Victor, tak nevěděla kdo. A kdo za kluka má jméno jako *Vis*...

Jane se snažila ukazovátko přesměrovat, to však trvalo na tom, že půjde k písmenu *H*. Pak *O*, *U* a ještě jednou *S*.

VISHOUS.

Janin hrudník se naplnil děsem.

„Já ti říkala, že je to rozbité,“ šeptala Hannah. „Kdo by se jmenoval Vishous?“

Jane odvrátila pohled od tabulky, pak padla naznak do polštářů. Tohle byly nejhorší narozeniny, co kdy měla.

„Možná bychom to měly zkusit znova,“ navrhla Hannah. Když Jane váhala, zamračila se. „No tak, já chci taky nějakou odpověď. To je jediné spravedlivé.“

Položily znovu prsty na ukazovátko.

„Co dostanu k Vánocům?“ zeptala se Hannah.

Ukazovátko se nepohnulo.

„Zkus pro začátek *ano* nebo *ne*,“ řekla Jane, dosud vyjukaná z toho slova, které se jí složilo. Třeba ta tabulka nezná pravopis?

„Dostanu něco k Vánocům?“ pozměnila otázku Hannah.

Ukazovátko začalo povrzávat.

„Doufám, že to bude kůň,“ šeptala Hannah, zatímco ukazovátko kroužilo. „Měla jsem se na to zeptat.“

Ukazovátko se zastavilo u *ne*.

Obě na něj zůstaly civět.

Hannah si objala paže rameny. „Já chci taky nějaké dárky.“

„Je to jen hra,“ řekla Jane a zavřela tabulku. „Kromě toho je to vážně rozbité. Upustila jsem to.“

„Já chci dárky.“

Jane vztáhla ruce a sestřičku objala. „Nedělej si s tou pitomou tabulkou starosti, Han. Já ti vždycky něco k Vánocům dám.“

Když Hannah o chvíli později odešla, Jane se vrátila pod přikrývku.

Pitomá tabulka. Pitomé narozeniny. Pitomé všecko.

Když zavřela oči, uvědomila si, že se vůbec nepodívala na sestřino přání. Znovu rozsvítila a zvedla přáníčko z nočního stolku. Uvnitř stálo: *Vždycky se bude me držet za ruce! Mám tě ráda! Hannah*

Odpověď na tu otázku o Vánocích byla úplně špatná. Hannah miloval každý, a všichni jí dávali dárky. Propána, občas dokázala zviklat dokonce i tatínka, a to nikdo jiný nesvedl. Takže samozřejmě dárky dostane.

Pitomá tabulka...

Za chvíli Jane usnula. Určitě usnula, protože Hannah ji probudila.

„Je ti něco?“ řekla Jane a posadila se. Sestřička stála u postele ve své flanelové noční košilce, ve tváři prapodivný výraz.

„Musím jít.“ Hlas Hannah byl smutný.

„Do koupelny? Budeš zvracet?“ Jane odhrnula přikrývky. „Půjdu s te...“

„To nemůžeš.“ Hannah vzdychla. „Musím jít.“

„No, až budeš hotová, můžeš se vrátit a spát tady, jestli chceš.“

Hannah pohlédla ke dveřím. „Já se bojím.“

„Zvracení se člověk bojí. Ale mě tady budeš mít pořád.“

„Musím jít.“ Když se Hannah vrátila pohledem k Jane, vypadala... nějak úplně dospěle. Vůbec ne jako ta desetiletá dívka, jíž ve skutečnosti byla. „Zkusím se vrátit. Budu se snažit.“

„Hm... tak jo.“ Možná má sestra horečku nebo tak něco? „Nechceš jít vzbudit matku?“

Hannah zavrtěla hlavou. „Chtěla jsem vidět jen tebe. Spi dál.“

Když Hannah odešla, Jane klesla zpátky na polštář. Zauvažovala, nemá-li jít sestru do koupelny zkontrolovat, ale spánek se jí zmocnil dřív, než se stihla tímto impulzem řídit.

Nazítří ráno probudily Jane těžké kroky, pobíhající venku na chodbě. Nejprve usoudila, že někdo upustil něco, co zanechalo skvrnu na koberci nebo na křesle nebo na přehozu postele. Pak se ale na příjezdové cestě ozvala siréna sanitky.

Jane vstala z postele, vyhlédla z oken, pak vystrčila hlavu do chodby. Tatínek mluvil s někým dole a dveře do pokoje Hannah byly otevřené.

Jane po špičkách přeběhla po perském běhounu a říkala si, že sestra v sobotu obvykle takhle brzy nevstává. Musí jí být opravdu špatně.

Zastavila se ve dveřích. Hannah ležela nehybně na lůžku, otevřené oči upřené do stropu, pleť bledou jako ta sněhobílá prostěradla, na kterých spočívala.

Nemrkala.

V protějším rohu místnosti, co nejdál od Hannah, seděla v okenním výklenku jejich matka, slonovinově bílý hedvábný župan rozlitý po podlaze. „Vrať se do postele. *Hned.*“

Jane se řítila do svého pokoje. Zrovna když zavírala dveře, zahlédla tatínka, jak vystupuje po schodech s dvěma muži v tmavě modrých uniformách. Mluvil s policisty a ona zaslechla slova *vrozená srdeční vada*.

Jane skočila do postele a přitáhla si prostěradla přes hlavu. Jak se tam třásla ve tmě, připadala si velice malá a velice vyděšená.

Tabulka měla pravdu. Hannah nedostala žádné vánoční dárky a za nikoho se neprovdala.

Svůj slib však Janina sestřička dodržela. Vrátila se.

Kapitola první

Já se v tý kůži *vůbec* necítím.“
Vishous vzhlédl od své řady počítačů. Butch O'Neal stál v obývacím pokoji Doupěte oblečený v kožených kalhotách a v obličejí měl výraz „to si ze mě určitě děláš srandu“.

„Nepadnou ti?“ zeptal se V svého spolubydlícího.

„O to nejde. Bez urážky, ale tohle jsou osmdesátý léta. Z fleku bych mohl vystupovat s Village People.“ Butch roztáhl mohutné paže a otočil se dokolečka, od holé hruď se mu odráželo světlo. „No tak!“

„Jsou k boji, ne pro parádu.“

„To jsou kilty taky, ale v tartanu mě neuvidíš.“

„A díkybohu za to. Na takovou volovinu máš moc křivý nohy.“

Butch nasadil znuděný výraz. „Jen si bodni.“

Rád bych, pomyslel si V.

Škubl sebou a sáhl po svém váčku tureckého tabáku. Když vyndával cigaretový papír, kladl na něj tabák a ubaloval si cigaretu, myslel na to, nač myslel hodně často: připomínal si, že Butch je šťastně ženatý se svou životní láskou a že i kdyby nebyl, na takovéhle hry si nepotrpí.

Když si V zapálil a vdechl kouř, snažil se na poldu nedívat, ale nedařilo se mu to. Zatracené periferní vidění. Vždycky ho přemohlo.

Páni, že je ale zvrácená zrůda. Zvláště s ohledem na to, jak jsou si blízcí.

V posledních devíti měsících se V sblížil s Butchem

víc než s kýmkoli, koho poznal za těch tři sta let, co žil a dýchal na tomto světě. Bydlel s ním, opíjel se s ním, cvičil s ním. Prošli spolu životem a smrtí a proroctvími a zkázou. Pomáhal přizpůsobit přírodní zákony tak, aby toho chlapa proměnil z člověka v upíra, pak ho léčil, když odvedl svou práci s nepřáteli rasy. Také ho navrhl na členství v Bratrstvu... a stál mu po boku, když se ženil se svou *shellan*.

Zatímco Butch přecházel po místnosti, jako by se snažil sžít s koženými kalhotami, V upřeně hleděl na sedm písmen, která měl vyrytá Starou řečí napříč přes záda: MARISSA. Dilem V byla obě A, a vyšla dobře, navzdory skutečnosti, že se mu celou dobu třásla ruka.

„Jo,“ řekl Butch. „Rozhodně se v tom necítím.“

Po svatebním obřadu V na den uvolnil Doupě, aby měli šťastní novomanželé soukromí. Přešel nádvoří areálu a zavřel se do jednoho hostinského pokoje v hlavní budově s třemi láhvemi Grey Goose. Opil se jaksepatří, vlastně do němoty, ale nepodařilo se mu dosáhnout svého cíle a ztratit vědomí. Pravda ho nemilosrdně udržovala v bdělém stavu: V měl na svého spolubydlícího vazbu toho druhu, která všechno komplikovala, a přitom vůbec nic neměnila.

Butch věděl, co se děje. Sakra, vždyť byli nejlepší přátelé a on se vyznal ve V lépe než kdo jiný. A Marissa to věděla taky, protože nebyla hloupá. A Bratrstvo to rovněž vědělo, protože před těmi praštěnými drbnami nic v tajnosti neuchováte.

Všichni to brali v pohodě.

On ne. Nemohl vystát ty emoce. Ani sám sebe.

„Vyzkoušíš si i ty ostatní hadry?“ zeptal se a vydechl kouř. „Nebo budeš ještě chvíli kňourat nad těma kalhotama?“

„Abych tě nepraštil.“

„Proč bych tě měl zbavovat tvého nejmilejšího koníčka?“

„Protože mám podebraný prst.“ Butch přistoupil k jedné z pohovek a zvedl z ní hrudní postroj. Navlékl si ho přes široká ramena, kůže dokonale přiléhala k obrysům jeho trupu. „Do háje, jaks to dokázal, že to tak dobře padne?“

„Změřil jsem tě, pamatuješ?“

Butch si zapnul přezky, pak se sklonil a přešel špičkami prstů přes víko černě lakované skříňky. Zaváhal nad zlatým znakem Bratrstva černé dýky, pak dotekem sledoval písmena Staré řeči, která tvořila nápis: *Destroyer, potomek Wratha, syna Wrathova*.

Butchovo nové jméno. Butchův starý, urozený rodokmen.

„Tak to krucinál otevři.“ V zamáčkl cigaretu, ubalil si další a znovu zapálil. Páni, ještě že upíři nedostanou rakovinu. Poslední dobou se z něj stal notorický kuřák. „No tak.“

„Já tomu ještě pořád nedokážu uvěřit.“

„Tak tu zatracenou věc otevři.“

„Já vážně nemůžu...“

„Otevři. To.“ V tomto okamžiku už byl V tak nervózní, že se div nevznesl nad to své ohromné křeslo.

Polda stiskl mechanismus zámku z masivního zlata a zvedl víko. Na podkladu z rudého saténu tam ležely čtyři stejné dýky s černými čepelemi, každá přesně vyvážená Butchovi do ruky a se smrtonosně nabroušeným ostřím.

„Svatá Marie, matko boží... Ty jsou krásný.“

„Díky,“ řekl V s dalším vydechnutím. „Taky pečú dobrej chleba.“

Poldovy oříškové oči prudce zamířily na druhý konec místnosti. „Tys mi je vyrobil?“

„Jo, ale není to nic velkého. Dělán je pro nás všechny.“ V zvedl pravou ruku v rukavici. „Umím to se žárem, jak víš.“

„V... děkuju ti.“

„Není zač. Jak už jsem říkal, přes čepele jsem já. Dělán to pořád.“

Jo... jenže možná ne tak moc soustředěně. Na těch Butchových strávil celé uplynulé čtyři dny. Šestnácti-hodinové pracovní maratony, kdy tou svou prokletou, žhnoucí rukou zpracovával ocel s příměsmi, až ho záda bolela a oči pálily, ale krucinál, rozhodl se, že každička z těch čtyř dyk bude hodna muže, který se jimi bude ohánět.

Stejně nebyly dost dobré.

Polda vyndal jednu dyku, a když ji uchopil do dlaně, zaplály mu oči. „Ježíši... To je něco.“ Začal pohybovat zbraní sem a tam před svou hrudí. „Nikdy jsem nedržel nic tak dobře vyváženého. A jak padne do ruky. Bože... Dokonalá.“

Žádná chvála V nikdy tolik nepotěšila.

Takže ho to pekelně našťvalo.

„Jo, no, takový přece musí být, ne?“ Zamáčkl nedopalek do popelníku, rozdrtil křehké žhnutí na jeho konci. „Nemá smysl chodit do boje se žabikuchem z obchodáku.“

„Děkuju.“

„Není zač.“

„V, vážně...“

„Už s tím jdi do háje.“ Když se neozvala žádná šťavnatá odpověď, vzhlédl.

Do prčic. Butch stál přímo před ním a jeho oříškové oči potemněly vědomím čehosi, co Vishousovi vůbec nebylo milé.

V sklopil pohled ke svému zapalovači. „Rádo se stalo, poldo, jsou to jen nože.“

Černá špička dyky vklouzla Vishousovi pod bradu a zvedla mu hlavu. Když byl donucen setkat se s Butchovým pohledem, Vishousovo tělo se napjalo. Pak se zachvělo.

Zbraň je spojovala a Butch řekl: „Jsou krásný.“

V zavřel oči, nenáviděl sám sebe. Pak se naschvál opřel o čepel tak, aby se mu zařízla do hrdla. Polkl plamen bolesti, zadržel ji v útrobách, využil ji jako připomínku, že je strašná zrůda a zrůdy si zasluhují, aby se jim ubližovalo.

„Vishousi, podívej se na mě.“

„Dej mi pokoj.“

„Přinut mě.“

Na zlomek sekundy měl V chuť se na toho chlapa vrhnout, byl připravený zbušit toho prevíta do bezvědomí. Pak ale Butch řekl: „Jenom ti děkuju za to, žes udělal něco parádního. Nic za tím nehledej.“

Nic za tím nehledej? V otevřel prudce oči a cítil, jak jeho pohled žhne. „To jsou kecý. Z důvodů, který *moc* dobře znáš.“

Butch odtáhl čepel, a když jeho paže klesla, V ucítil, jak mu po šíji stéká pramínek krve. Byl vlahý... a něžný jako polibek.

„Neomlouvej se,“ zamumlal V do ticha. „Mám sklon k násilnostem.“

„Ale mě to mrzí.“

„Není čeho litovat.“ Páni, už tady nevydrží. To ten Butch a Marissa. Ustavičná připomínka toho, co nemůže mít a co by neměl chtít, ho zabíjí. A bůhví, že už je na tom tak dost špatně. Kdy naposled prospal den? Už je to kolik týdnů.

Butch zasunul dýku do hrudního pouzdra, rukojetí dolů. „Nechci, aby sis ublížil...“

„Tak o tom nebudeme dál debatovat.“ V si přiložil ukazováček k hrdlu a zachytil krev vytékající z rány, kterou si způsobil. Když ji olízl, otevřely se skryté dveře do podzemního tunelu a Doupě zaplnila vůně oceánu.

Zpoza rohu vyšla Marissa, vypadala jako vždycky krásně, jako Grace Kellyová. S dlouhými plavými vlasy a precizně modelovanou tvář byla uznávanou nej-

větší kráskou svého druhu, a dokonce i V, který o tyhle typy nestál, musel projevít své sympatie.

„Ahoj, kluci...“ Marissa se zastavila a zadívala se na Butche. „Dobrá... bože... Koukni na ty kalhoty.“

Butch sebou škubl. „Jo, já vím. Jsou...“

„Mohl bys jít se mnou?“ Začala couvat chodbou k jejich ložnici. „Na minutu tě potřebuju. Nebo na deset.“

Butchova vázací vůně se vzedmula do tlumeného burácení a V sakra dobře poznal, že jeho chlapské tělo tvrdne k sexu. „Děvenko, můžeš mě mít, jak dlouho chceš.“

Ve chvíli, kdy polda opouštěl obývací pokoj, střelil pohledem přes rameno. „Tyhle kožeňáky jsou *moc* pohodlný. Řekni Fritzovi, že jich chci padesát párů. A basta.“

Ponechán o samotě, naklonil se Vishous k přehrávači a zesílil MIMS, *Muzika je můj spasitel*. Při dunění rapu myslel na to, jak dříve pomocí tohohle šmejdu přehlúšoval myšlenky ostatních. Co teď, když mu vidiny vyschly a celé to čtení myšlenek zmizelo jak pára nad hrncem? Basové rytmy mu bránily poslouchat, jak se jeho spolubydlící miluje.

V si promnul obličej. *Skutečně* odtud musí vypadnout.

Nějakou dobu se je snažil přimět, aby se vystěhovali, ale Marissa trvala na tom, že Doupě je „útulné“ a že se jí tam líbí. Což byla určitě lež. Polovinu obýváku zabíral stolní fotbálek, v televizi běžel čtyřiaadvacet hodin denně sport se staženým zvukem a pořád tu hrál pěkně drsný rap. Lednička byla jako vysídlená vojenská zóna, v níž se povalovaly tlející ostatky fastfoodových jídel. Jedinými nápoji v domě byla whisky značek Grey Goose a Lagavulin. Ke čtení tu měli *Sports Illustrated* a... no, stará čísla *Sports Illustrated*.

Takže to tedy nebylo žádné rozkošné hnízdečko za-

milovaných plyšáčků. Bylo to tu jako na koleji, jako v pánské šatně baseballového mužstva.

A Butch? Když mu V navrhl menší stěhovací akci, polda se na něj upřeně zahleděl, zavrtěl hlavou a šel si do kuchyně pro další Lagavulin.

V odmítal myšlenku, že by tu zůstávali, protože o něj mají starost nebo tak něco. Už jen při té představě mu to začínalo v hlavě přeskakovat.

Vstal. Pokud má dojít k odloučení, pak k němu dojde z jeho iniciativy. Potíží je v tom, že nemít pořád na blízku Butche je... nemyslitelné. Raději ta muka, co teď prožívá, než vyhnanství.

Podíval se na hodinky a usoudil, že by mohl klidně vyrazit podzemním tunelem do hlavního domu. V sousedním sídle, v té nestvůře, co vypadá jako skalní útes, sice žijí ostatní členové Bratrstva černé dýky, ale volných pokojů je tam habaděj. Možná by si mohl jeden vyzkoušet. Na pár dní.

Při té myšlence se mu sevřel žaludek.

Cestou ke dveřím zachytil vázací vůni vycházející z ložnice Butche a Marissy. Když si představil, co se tam děje, vařila se v něm krev, i když mu stud proměnil pokožku v rampouch.

Zaklel, sáhl do kapsy kožené bundy a vyndal mobil. Když vytukával číslo, měl pocit, že se jeho hrudník proměnil v chladírnu, ale aspoň si připadal, že proti té své posedlosti něco dělá.

Když se ozval ženský hlas, V přerušil jeho chraplavý pozdrav úsečným: „Při západu slunce. Dneska večer. Víš, co na sebe, a vlasy budeš mít vyčesaný. Co mi řekneš?“

V odpověď zaznělo pokorné zapředení: „Ano, můj *lheage*.“

V zavěsil a hodil mobilní telefon na psací stůl, přičemž sledoval, jak poskočil a zastavil se o jednu z jeho čtyř klávesnic. Žena, kterou si na dnešek vybral, měla ráda všechno obzvlášť drsné. A on jí vyhoví.

Krucinál, vždyť je doopravdy úchyl. Až do morku kostí. Usvědčený, zatvrzelý sexuální deviant... který se tím, čím je, v rámci své rasy docela proslavil.

Páni, je to absurdní, ale na druhé straně, choutky a motivace žen byly vždycky bizarní. A jeho fantastická reputace pro něj neznamenal o nic víc než jeho ženy. Záleželo jen na tom, že se najde dost dobrovolnic pro uspokojení jeho sexuálních potřeb. Co se o něm říká, čemu o něm ženy potřebují věřit, to je jen orální masturbace úst, která potřebují zaměstnat jinak.

Když sestupoval do tunelu a mířil k sídlu, byl jaksepatří rozmrzelý. Kvůli tomu pitomému rozpisu služeb, který v Bratrstvu platil, nesměl jít dneska do terénu, a to mu vadilo. Daleko radši by lovil a ubezdušoval nemrtvé zabijáky, kteří jdou po jeho rase, než aby tady dřepěl na zadku.

Existují však způsoby, jak vybit frustraci.

Od toho jsou tu pouta a ochotná ženská těla.

Phury vstoupil do kuchyně sídla, velké jak tovární hala, a ztuhl tak, jak ztuhnete při střetnutí s krvavým zraněním: chodidla mu přirostla k podlaze, dech se mu zarazil, srdce se zastavilo a pak se zběsile rozbušilo.

Než stihl vycouvat, byl přistižen.

Bella, *shellan* jeho dvojčete, vzhlédla a usmála se. „Ahoj.“

„Nazdar.“ *Odejdi. Hned.*

Bože, ta voněla!

Máchla nožem ve své ruce nad pečeným krocanem, na němž pracovala. „Mám ti taky udělat sendvič?“

„Cože?“ zeptal se jako idiot.

„Sendvič.“ Ukázala nožem na bochník chleba a téměř prázdnou sklenici majonézy, na hlávkový salát a rajčata. „Musíš mít hlad. Při Posledním jídle jsi moc nejedl.“

„No jo... Ne, nemám...“ Žaludek ho usvědčil ze lži hlasitým zakručením, potvora prázdná. *Sakra*.

Bella zavrtěla hlavou a vrátila se ke krocaním prsíčkům. „Vezmi si talíř a posaď se.“

No jo, tohle je to poslední, co potřebuje. Radši být pohřben zaživa než s ní sedět sám v kuchyni, zatímco mu svýma krásnýma rukama připravuje potravu.

„Phury,“ řekla, aniž by vzhlédla. „Talíř. Sednout. Hned.“

Poslechl, protože přestože pocházel z válečnického rodu a byl členem Bratrstva a vážil o dobrých padesát kilo víc než ona, byl vůči ní krotký a slaboučký. *Shellan* svého dvojčete... těhotné *shellan* svého dvojčete... nedokázal Phury nic odepřít.

Když přisunul svůj talíř vedle jejího, posadil se na druhý konec žulového ostrůvku a nařizoval si, že se jí nesmí dívat na ruce. Bude to dobré, dokud se nepodívá na její dlouhé, elegantní prsty a krátké, naleštěné nehty a na to, jak...

Krucí.

„Přisahám,“ řekla, když odkrajovala další plátky masa z prsíček, „že Zsadist chce, abych byla jako stodola. Ještě třináct měsíců do mě bude hustit, abych jedla, a nevejdu se do bazénu. Už se nedostanu ani do kalhot.“

„Sluší ti to.“ Bože, vypadá dokonale, s těmi dlouhými tmavými vlasy a safírovýma očima a vysokou, pružnou postavou. Pod plandavou košilí není poznat, že v sobě nosí dítě, ale těhotenství se projevovalo zářivou pletí a tím, jak často se dotýkala dlaní břicha.

Její stav se projevoval také úzkostí, kterou měl Z v očích, kdykoli jí byl nablízku. Protože upíří těhotenství končila často úmrtím matky, plodu nebo obou, byla požehnáním i kletbou pro každého *hellrena*, který se spojil se svým druhem.

„Je ti dobře?“ zeptal se Phury. Koneckonců, Z není jediný, kdo se o ni bojí.

„Moc dobře. Rychle se unavím, ale není to tak zlé.“ Olízla si špičky prstů, pak uchopila sklenici s majonézou. Když v ní lovila, nůž vydával rachotivý zvuk, jako když se trepe mincemi v pokladniče. „Ale Z mě števe. Odmítá se krmit.“

Phury si vzpomněl, jak chutná její krev, a odvrátil pohled, protože se mu prodloužily špičáky. V tom, co k ní cítil, nebylo nic ušlechtilého, vůbec nic, a jako muž, který se odjakživa honosil svou čestnou povahou, se nedokázal smířit s emocemi odporujícími jeho zásadám.

A jeho city rozhodně nebyly opětovány. Tehdy jedinkrát ho nakrmila, protože to zoufale potřeboval a protože byla šlechetná žena. Nebylo to proto, že by ji k němu něco hnalo nebo že by po něm dychtila.

Ne, všechno to bylo kvůli jeho dvojčeti. Od první noci, kdy se setkali, ji Z uchvátil, a osud tomu chtěl, že to byla ona, kdo ho doopravdy zachránil z pekla, v němž byl uvězněn. Phury sice zachránil Zsadistovo tělo poté, co byl jeho bratr celé století otrokem krve, ale Bella vzkřísila jeho ducha.

Což bylo samozřejmě o důvod víc, aby ji miloval.

Zatraceně, litoval, že u sebe nemá trochu rudého kouře. Zásobu si nechal nahoře.

„Tak jak se vede?“ zeptala se, když rozdělovala tenké plátky krocana a pak na ně vrstvila listy salátu. „Ještě máš problémy s tou novou protézou?“

„Už je to trochu lepší, díky.“ Dnešní technologie už byla o světelné roky dál než před sto lety, ale vzhledem ke všem těm bojům, které sváděl, vyžadovala dolní část nohy, o kterou přišel, pořád nějakou pozornost.

Noha, o kterou přišel... Jo, přišel o ni, bodejť. Ustřelil si ji, aby dostal Z pryč od té šílené ženské, která byla jeho Paní. Ta oběť za to stála. Stejně jako to, že obětoval své štěstí, stálo za to, že je Z se ženou, kterou oba milují.

Bella přiložila na každý sendvič druhý plátek chleba a přisunula mu talíř po žulové desce. „Tumáš.“

„Přesně to jsem potřeboval.“ Vychutnával okamžik, kdy do té věci zanořil přední zuby, měkký chléb povoloval jako lidské maso. Zatímco polykal, zasáhla ho smutná radost z toho, že mu připravila tohle jídlo a udělala to s určitým druhem lásky.

„To je dobře. To jsem ráda.“ Zakousla se do svého sendviče. „Takže... Už pár dní se tě chci na něco zeptat.“

„Ale? Na copak?“

„Pracuju s Marissou v Domově bezpečí, jak víš. Je to ohromná organizace, plná ohromných lidí...“ Nastala dlouhá odmlka – taková, která ho přiměla napnout všechny síly. „No a přišla tam nová sociální pracovnice, radit upírkám a jejich mladým.“ Odkáslala si. Otřela si ústa papírovým ubrouskem. „Je vážně ohromná. Milá, zábavná. Tak nějak mě napadlo, že třeba...“

Ach, bože. „Díky, ale nemám zájem.“

„Je vážně fajn.“

„Ne, díky.“ Pokožka jako by se mu scvrkla a pevně svírala tělo. Začal jíst jako o život.

„Phury... Já vím, že mi do toho nic není, ale proč ten celibát?“

Krucí. Rychleji s tím sendvičem. „Nemohli bychom změnit téma?“

„Je to kvůli Z, vid'? Proč jsi nikdy nebyl se žádnou ženou. Je to tvá oběť jemu a jeho minulosti.“

„Bello... prosím tě...“

„Je ti přes dvě stě let, a je nejvyšší čas, abys začal myslet na sebe. Z nikdy nebude úplně normální, a nikdo to neví líp než ty a já. Ale už je na tom líp. A časem bude ještě zdravější.“

Pravda, pokud Bella přežije tohle své těhotenství. Dokud ve zdraví neporodí, nebude jeho dvojče z problémů venku. A tudíž ani Phury.

„Prosím, dovol, abych tě představila...“

„Ne.“ Phury vstal a přežvykoval jako kráva. Způsobné stolování je sice velice důležité, ale tenhle rozhovor musí skončit, než se mu rozskočí hlava.

„Phury...“

„Nepotřebuju pro život žádnou ženskou.“

„Byl bys báječný *hellren*, Phury.“

Otřel si ústa ubrouskem a řekl Starou řečí: „*Děkuji ti za tohle jídlo, vyrobené tvýma rukama. Požehnaný večer, Bello, milovaná družko mého dvojčete Zsadista.*“

Připadal si jako mizera, že jí nepomohl sklidit ze stolu, ale usoudil, že je to tak lepší, než aby ho trefil šlak. Prošel spojovacími dveřmi do jídelny. V polovině cesty podél devítimetrového stolu mu došla šťáva, přitáhl si židli, která mu zrovna přišla pod ruku, a kle-sl za ni.

Páni, že mu ale bušilo srdce!

Když vzhlédl, stál na druhé straně stolu Vishous a upřeně na něj shlížel. „*Kristepane!*“

„Trochu napjatá atmosféra, bratře?“ V byl mohutný, měřil metr pětadevadesát a byl potomkem slavného válečníka, známého jen jako Bloodletter. S modře orámovanými ledově bílými duhovkami, uhlově černými vlasy a ostře řezanou, chytrou tváří mohl být považován za krásného. Bradka a varovné tetování na spánku mu však dodávaly zlého vzezření.

„Kdepak napjatá. Vůbec ne.“ Phury přiložil dlaně na lesklou desku stolu a myslel na čvaňháka, kterého si zapálí, hned jak dojde do svého pokoje. „Abych řekl pravdu, chtěl jsem jít za tebou.“

„No ne?“

„Wrathovi se nezamlouvala atmosféra na dnešní ranní schůzi.“ Což zdaleka nevystihovalo skutečnost. V a král se nakonec dostali kvůli pár věcem do sporu, a vzduchem nelétaly jen argumenty. „Všechny nás na dnešní noc odvolal. Prý potřebujeme vysadit.“

V zvedl obočí, takže vypadal chytřeji než zástup Einsteinů. Genialita u něj nebyla jen vnější zdání. Mluvil šestnácti jazyky, na počkání vymýšlel počítačové hry a dokázal odříkat z paměti všech dvacet svazků Kroniky. Vedle tohoto bratra vypadal Stephen Hawking jako žáček z průmyslovky.

„Všichni?“ řekl V.

„Jo. Chtěl jsem jít do ZeroSum. Nechceš jít se mnou?“

„Zrovna jsem si domluvil nějakou privátní záležitost.“

Aha, ano. Vishousův nekonvenční sexuální život. Páni, on a Vishous se nalézali na úplně opačných koncích sexuálního spektra: on neví nic, Vishous vyzkoušel všechno, a většinou do extrémů... Neprobádaná stezka versus autostráda. A to nebyl jediný rozdíl mezi nimi. Když tak o tom Phury uvažoval, neměli spolu ti dva absolutně nic společného.

„Phury?“

Vzpamatoval se. „Promiň, co je?“

„Povídám, jednou se mi o tobě zdálo. Před mnoha lety.“

Ach, bože. Proč nešel rovnou do svého pokoje? Už si mohl zapalovat. „Jak to?“

V si pohladil bradku. „Viděl jsem tě stát na křižovatce v bílém poli. Byl bouřlivý den... Jo, spousta bouřek. Ale když jsi sundal mrak z oblohy a zabalil do něj studnu, přestalo pršet.“

„To zní poeticky.“ Pocítil náramnou úlevu. Většina Vishousových vizí byla pekelně strašidelná. „Ale nedává to smysl.“

„Nic z toho, co vidím, nedává smysl, a ty to víš.“

„Tak tedy alegorie. Jak může někdo zabalit studnu?“ Phury svažtil čelo. „A proč mi to říkáš zrovna teď?“

V svažtil černé obočí nad zrcadlovýma očima. „Já... Bože, nemám zdání. Prostě jsem to musel říct.“

S nehezkou kletbou zamířil do kuchyně. „Je tam ještě Bella?“

„Jak víš, že...“

„Vždycky vypadáš takhle strašně zničeně, když se s ní setkáš.“

Kapitola druhá

Opůl hodiny a jeden krocaní sendvič později se V přenesl na terasu svého osobního střešního apartmánu v centru. Noc byla nepříjemná, březnově studená a dubnově deštivá, studený vítr se potácel kolem jako našťvaný opilec. Stanul před panoramatem caldwellského mostu, ale pohlednicová vyhlídka na světélkující město ho nudila.

A stejně tak vyhlídky na večerní zábavu a hrátky.

Soudil, že je to podobné dlouhodobé závislosti na koksu. Kdysi mu navozoval intenzivní pocity, ale teď sloužil svému démonu bez nějakého zvláštního nadšení. Byla to jen potřeba, ne úleva.

Opřel se dlaněmi o římsu terasy, vyklonil se a nechal si bičovat obličej přívalem ledového vzduchu, který mu hnal vlasy dozadu jako modelovi v reklamě. Nebo možná... Spíš jako superhrdinovi v komiksu. Jo, to je lepší metafora.

Až na to, že on by představoval zloducha, ne?

Uvědomil si, že rukama přejíždí plochý kámen, na kterém spočívají, hladí ho. Římsa byla metr dvacet vysoká a obklopovala budovu jako okraj servírovacího podnosu. Nahoře měla skoro metr širokou plošinu, která si přímo říkala o to, aby se z ní skočilo do deseti metrů řídkého vzduchu na druhé straně – ideální předehra k tvrdému polibku smrti.

Tahle vyhlídka ho tedy zajímala.

Věděl z vlastní zkušenosti, jak sladký je tento volný pád. Jak síla větru stlačuje hrudník, až se těžko dýchá.

Jak oči zvlhnou a slzy stékají po spáncích nahoru, ne dolů po lících. Jak se vám země žene vstříc, hostitelka připravená uvítat vás na slavnosti.

Nebyl si jist, zda učinil správné rozhodnutí, když se tehdy po skoku zachránil. V posledním okamžiku se však přenesl zpátky na terasu. Zpět do... Butchovy náruče.

Zatracenej Butch. Vždycky se zase dostanu zpátky k tomu prevítovi.

V se odvrátil od nutkání skočit si znovu a silou myslí odemkl jedny posuvné dveře. Tři skleněné stěny střešní nástavby byly neprůstřelné, ale propouštěly sluneční světlo. Ne že by tady zůstával přes den, i kdyby tomu tak nebylo.

Tohle nebyl domov.

Když vstoupil dovnitř, prostor a to, k čemu ho používal, ho stiskly tak, jako by tu byla jiná síla gravitace. Stěny a strop i mramorová podlaha rozlehlé místnosti byly černé. Stejně tak stovky svíček, které dokázal rozsvítit vůlí. Jediné, co se tu dalo označit za nábytek, byla velická postel, kterou nikdy nepoužil. To ostatní bylo vybavení: stůl s pouty. Řetězy připevněné ke stěně. Masky a kulovité roubíky a biče a rákosky a řetězy. Skříňka plná závaží na bradavky a ocelových svorek a nástrojů z nerez oceli.

Všechno pro ženy.

Sundal si koženou bundu, hodil ji na postel a pak svlékl košili. Vždycky si během seancí nechával kožené kalhoty. Ženy ho nikdy neviděly úplně nahého. To ostatně nikdo, až na bratry během obřadů v Kryptě, a to jen proto, že to rituály vyžadovaly.

Jak vypadá dole, do toho nikomu nic není.

Svíčky vzplály na jeho povel, vláčné světlo se odrazilo od lesklé podlahy, než je vsála černá kopule stropu. Ve vzduchu nebylo nic romantického. Tento prostor byl jeskyně, kde se zneucfují dobrovolnice, a osvětlení bylo

jen od toho, aby zajistilo patřičné umístění kůže a kovu, rukou a špičáků.

A navíc se svíčky daly použít i k jiným účelům než k osvětlení.

Přistoupil k baru, nalil si na dva prsty Grey Goose a opřel se o krátký pult. Našly se mezi příslušnicemi jeho druhu takové, které se domnívaly, že přijít sem a přestat styk s ním je rituál přechodu. Byly i jiné, které dokázaly nalézt uspokojení pouze s ním. A ještě další, které chtěly vyzkoušet, jak se může bolest mísit se sexem.

Tyhle průzkumnice ho zajímaly nejméně. Obvykle to nevydržely a musely použít bezpečnostní heslo nebo bezpečnostní signál rukou, na kterých se domluvili předem, už někdy uprostřed. Vždycky je ochotně pustil, ačkoliv slzy ronily ony, ne on. V devíti případech z deseti to chtěly zkusit znovu, ale to ani náhodou. Jestli se příliš snadno sesypaly jednou, patrně to udělají zas, a on neměl zájem trénovat začátečnice.

Ty, které to vydržely, mu říkaly *lheage* a zbožňovaly ho, i když na jejich úctu zvysoka kašlal. Ostří, které v sobě nosil, muselo otupět, a jejich těla byla kámen, do kterého se zařezával. Konec příběhu.

Přistoupil ke stěně, zvedl kus ocelového řetězu a nechal si ho klouzat dlaní, článek za článkem. Ačkoliv byl od přírody sadista, svým ženám neubližoval. Jeho sadismus se přižívoval na zabíjení *bezduchých*.

Šlo mu o ovládání mysli a těl žen. Ty věci, co jim dělal sexuálně či jinak, věci, které říkal, co je nutil nosit na sobě... To vše bylo pečlivě odměřeno na efekt. Jasně, byla v tom bolest, a ano, možná křičely bezbranností a strachem. Ale chtěly ještě.

V čemž jim vyhověl, pokud měl chuť.

Pohlédl na masky. Vždycky jim dával masky a nikdy se ho nesměly dotknout, dokud jim neřekl kde a jak a čím. Pokud měl v průběhu seance orgasmus, bylo to

neobvyklé a ženy se tím velice pyšnily. A jestliže se nakrmil, pak jen proto, že musel.

Nikdy neponižoval ty, které sem přicházely, nikdy je nenutil dělat některé ty hnusné věci, o kterých sakra dobře věděl, že si na ně někteří dominové potrpí. Nechlácholil je však na počátku, uprostřed ani na konci, a seance probíhaly jen v jeho režii. Říkal jim, kde a kdy, a pokud přišly s nějakými žárlivými řečmi, vypadly. Nadobro.

Podíval se na hodinky a zvedl *mhis*, která střešní nástavbu obklopovala. Žena, která dnes v noci přijde, ho dokáže najít, protože před pár měsíci pil z její žíly. Až s ní skoncuje, napraví to, aby odcházela bez vzpomínek na místo, kde byla.

Ale bude vědět, co se událo. Všude s sebou ponese stopy sexu.

Když se žena objevila na terase, otočil se. Přes posuvné dveře to byl jen anonymní stín křivek v černé kožené podprsence a dlouhé, volné černé sukni. Tmavé vlasy měla vyčesané do uzlu na temeni hlavy, jak vyžadoval.

Věděla, že musí čekat. Věděla, že nesmí zaklepat.

Otevřel myslí dveře, ale ona také věděla, že bez zvání nesmí vstoupit.

Prohlédl si ji a zachytil její pach. Byla totálně vzrušená.

Špičáky se mu prodloužily, ale ne proto, že by se nějak zvlášť zajímal o vlhké pohlaví mezi jejíma nohama. Potřeboval se nakrmit a ona byla žena a měla všechny možné žíly, z nichž se dalo čerpat. Šlo o biologii, ne o okouzlení.

V vztáhl ruku a zakýval na ni prstem. Přistoupila a chvěla se, jak se patřilo. Dnes v noci měl obzvlášť vnímavou náladu.

„Shoď tu sukni,“ řekl. „Nelíbí se mi.“

Okamžitě rozepnula zip a nechala sukni spadnout na

podlahu, satén zašustil. Vespod měla černý podvazkový pás a černé punčochy s krajkovým okrajem. Kalhotky ne.

Hmm... Jo. Odřízne jí to prádlo z boků dýkou. Nakonec.

V přistoupil ke stěně a vybral masku, která měla jen jeden otvor. Bude muset dýchat ústy, pokud zatouží po vzduchu.

Hodil masku ženě a nařídil: „Vem si to. Hned.“

Beze slova si zakryla tvář.

„Vylez na stůl.“

Nepomohl jí, když šátrala kolem sebe, jen se díval, protože věděl, že trefí. Vždycky trefily. Ženy jako ona vždycky našly cestu na jeho mučidla.

Aby si ukrátil čas, vyndal ze zadní kapsy ručně ubalenou cigaretu, vsunul ji mezi rty a zvedl z držáku černou svíčku. Když si zapaloval cigaretu, upřeně hleděl na loužičku rozpuštěného vosku na úpatí plamene.

Podíval se, jak žena pokračuje. Povedlo se. Uložila se naznak, paže rozpřážené, nohy roztažené.

Když ji připoutal, přesně věděl, kde dnes začne.

Vykročil, aniž by odložil svíčku.

Pod zadrátovanými světly v tělocvičně Bratrstva zaujal John Matthew pozici ve střehu a zaostřil pohled na svého tréninkového protivníka. Hodili se k sobě jako čínské jídelní hůlky, oba hubení a útlí, křehcí. Jako všichni před proměnou.

Zsadist, bratr, který dnes vyučoval boj muže proti muži, hvízdal mezi zuby a John a jeho spolužák se navzájem uklonili. Protivník pronesl patřičný pozdrav Starou řečí a John mu odpověděl americkou znakovou řečí. Pak se do sebe pustili. Malé ruce a kostnaté paže se rozmachovaly bez valného účinku; kopance létaly jako papírové vlaštovky; úhybné pohyby nebyly nijak rafinované. Všechny jejich pohyby a pozice byly jen

stíny toho, čím měly být, ozvěnami hromu, ne skutečným basovým burácením.

Hrom zazněl z jiného konce tělocvičny.

Uprostřed kola se ozvalo obrovité *BUUUM!*, s nímž mohutné tělo dopadlo na modrou žíněnku jako pytel písku. John i jeho protivník se ohlédlí... a upustili od svých chabých pokusů o směsici bojových umění.

Zsadiť pracoval s Blaylockem, jedním z Johnových dvou nejlepších přátel. Zrzek byl až dosud jediným cvičencem, který prošel proměnou, takže byl dvakrát větší než všichni ostatní ze třídy. A Z s ním právě praštil o zem.

Blaylock vyskočil a znovu se mu postavil jako voják, ale jen si koledoval o další porážku. Byl sice velký, ale Z byl nejen obr, nýbrž i člen Bratrstva černé dýky. Takže měl Blay proti sobě tank se sakra velkým nákladem bojových zkušeností.

Páni, tohle by měl vidět Qhuinn. Kde je?

Všech jedenáct cvičenců vydechlo „Júva!“, když Z klidně vyvedl Blaye z rovnováhy, hodil ho na břicho na žíněnku a znehybnil ho stiskem, při němž praskaly kosti. Jen co to Blay odklepal, Z ho pustil.

Zsadiť stál nad klukem a jeho hlas zněl přívětivě jako vždy. „Pět dní po proměně, a už si vedeš dobře.“

Blay se usmál, i když měl tvář vmáčknutou do žíněnky, jako by tam byla příklížená. „Děkuju...“ Ztěžka oddechoval. „Děkuju, pane.“

Z natáhl ruku a zvedl Blaye z podlahy, právě když tělocvičnou zazněl zvuk otevíraných dveří.

John vytřeštil oči nad tím, co to vstoupilo. No, *do prčic...* Tím se vysvětlovalo, kde byl celé odpoledne Qhuinn.

Muž, který zvolna kráčel přes žíněnky, byl stodevadesáticentimetrovou, stodvacetikilovou podobou někoho, kdo den předtím vážil asi tolik jako pytel psího krmiva. Qhuinn prošel proměnou. Bože, není divu, že

přes den nebyl na internetu a neodpovídal na textovky. Měl plno práce s růstem nového těla.

Když John zvedl ruku, Qhuinn odpověděl kývnutím, jako by měl ztuhlý krk nebo jako by mu dunělo v hlavě. Vypadal bídne a pohyboval se, jako by ho bolely všechny kosti v těle. Také zápolil s límcem své nové flísové mikiny velikosti XXXL, jako by ho škrtil, a každou chvíli sebou trhl a povytáhl si džíny. Poněkud překvapivě působil monokl na oku, ale třeba při proměně do něčeho vrazil? Povídalo se, že se jeden hodně zmítá, když se mění.

„To jsem rád, že ses ukázal,“ řekl Zsadist.

Hlas, kterým Qhuinn odpověděl, byl hluboký a měl úplně jinou kadenci než dřív. „Chtěl jsem přijít, i když nemůžu cvičit.“

„To je dobře. Můžeš si sednout tamhle.“

Když Qhuinn mířil k postranní čáře, setkal se s Blayovým pohledem a oba se mírně pousmáli. Pak se podívali na Johna.

Pomocí americké znakové řeči Qhuinnovy ruce signalizovaly: *Po hodině jdeme k Blayovi. Musím vám toho spoustu povědět.*

Když John kývl, zaburácel tělocvičnou Zsadistův hlas. „Pauza na kibicování skončila, slečinky. Ať vám nemusím naplácat prdýlky, protože to klidně udělám.“

John se obrátil ke svému drobnému partnerovi a postavil se do stěhu.

I když jeden z cvičenců při proměně zemřel, John se nemohl dočkat, až to na něj přijde. Jasně, byl vyděšený až do morku kostí, ale radši být mrtvý než vězet ve světě jako bezpohlavní prcek, vydaný na milost a nemilost ostatním.

Byl víc než připraven stát se mužem.

Musí si s *bezduchými* vyřídit jednu rodinnou záležitost.

Dvě hodiny nato byl V veskrze spokojen. Nebylo nijak překvapivé, že žena nebyla ve stavu přenést se domů, zabalil ji tedy do županu, zhypnotizoval a odvezl ji nákladním výtahem dolů. Fritz čekal s autem u obrubníku. Obstarožní *doggen* se na nic nevyptával, když dostal její adresu.

Ten majordomus byl dar z nebes. Jako vždy.

Když znovu osaměl ve střešní nástavbě, nalil si V trochu vodka a usedl na postel. Mučidlo bylo pokryto ztuhlým voskem, krví, jejím vzrušením a pozůstatky jeho orgasmů. Byla to špinavá seance. Ale to byly ty přijatelné vždycky.

Dlouze upil ze sklenice. V hutném tichu, v doznívání jeho zvráceností, v chladném závanu nulové reality ho zaplavila kaskáda smyslných představ. To, co viděl před několika týdny a nač nyní vzpomínal, bylo zachyceno omylem, ale stejně si tu scénu schovával jako kapesní zloděj, schoval si ji do čelního laloku mozku, i když mu nepatřila.

Před několika týdny viděl Butche a Marissu... jak se spolu milují. Bylo to tehdy, když byl polda na Haversově klinice v karanténě. V rohu nemocničního pokoje byla zavěšena videokamera a V ty dva zachytil na monitoru počítače: ona měla na sobě sytě broskvové šaty, on nemocničního andělíčka. Líbali se dlouze a žhavě, jejich těla dychtila po sexu.

V sledoval se srdcem až v krku, jak se na ni Butch převalil, andělíček se mu rozhalil a ukázal ramena a záda a boky. A pak se začal rytmicky pohybovat, páteř se mu prohnula a uvolnila, když Marissa sklouzla rukama k jeho zadku a zaryla do něj nehty.

Bylo to krásné, ti dva spolu. Nic z toho nabroušeného sexu, který V provozoval po celý život. Byla v tom láska a intimita a... laskavost.

Vishous uvolnil tělo a žuchl naznak na matraci, sklenka se mu přitom naklonila, až se málem vylila.

Panebože, to by rád věděl, jaké by to bylo, mít takovýhle sex. Líbilo by se mu to vůbec? Možná by z toho dostal klaustrofobii. Nebyl si jist, zda by mu nevadilo, kdyby ho někdo osahával, a neuměl si představit, že by byl úplně nahý.

Jenže pak pomyslel na Butche a usoudil, že patrně záleží prostě na tom, s kým jste.

V si zakryl zdravou rukou tvář a pekelně zatoužil po tom, aby ho tyhle pocity opustily. Nenáviděl se za ty myšlenky, za tu příchyllost, za marné tesknění, a známou litanii studu smyla únava. Hluboké vyčerpání ho zaplavilo od hlavy až k patě; bojoval s tou vlnou, protože věděl, že je nebezpečná.

Tentokrát nezvítězí. Ani nedostane možnost. Oči se mu zavřely a současně mu páteř olízl strach, který po sobě zanechal husí kůže.

A... sakra. Usíná...

V panice se snažil otevřít oči, ale už bylo pozdě. Z víček se staly kamenné zdi. Vír ho strhl a stahoval dolů, aťsi se sebevíc snažil osvobodit.

Pustil sklenku a mlhavě slyšel, jak dopadla na podlahu a roztránila se. Poslední, nač pomyslel, bylo, že je sám jako ta sklenice vodky, rozbitá a rozlité, co už nikdo nedá dohromady.

Kapitola třetí

O dva bloky dál na západ si Phury vzal své martini a zasunul se zpátky na koženou lavičku do boxu v ZeroSum. On i Butch byli celkem zticha už od chvíle, kdy asi před půlhodinou v klubu přistáli; oba jen pozorovali lidi od stolu Bratrstva.

Bůhví, že kolem toho byla spousta k vidění.

Za stěnou, tvořenou vodopádem, se taneční parket klubu svíjel v rytmu techna a lidé ve značkovém oblečení pluli na vlnách extáze a koksu a dělali nemravnosti. Bratrstvo však nikdy nešlo s davem. Jeho malé území bylo ve VIP sekci, stůl docela až vzadu, u nouzového východu. Klub se k odpočinku a relaxaci náramně hodil. Lidé je nechávali na pokoji, chlast tu měli špičkový a podnik ležel v centru města, kde Bratrstvo převážně lovilo.

A navíc byl majitelem příbuzný, když se teď Bella a Z vzali. Rehvenge, kterému podnik patřil, byl její bratr.

A náhodou také Phuryho drogový dealer.

Pěkně dlouze si lokl ze svého „protřepat-nemíchat“. Chystal se dnes v noci k dalšímu nákupu. Zásoba mu už zase docházela.

Kolem stolu protančila blondýna, ňadra jí pod stříbrnými penízky poskakovala jako jablíčka, miniaturní sukně s rozparky odhalovala půlky zadku a třpytivá tanga. Vypadala v tom úboru jako o něco víc než napůl nahá.

Sprostá, to bylo slovo, které hledal.

Byla typická. Většina lidských žen ve VIP sekci měla jen krůček k zatčení pro neslušné odhalování, ale na druhé straně, ty dámy byly většinou buď profesionálky, nebo jen amatérská obdoba děvek. Když prostitutka dosedla do sousedního boxu, napadlo ho na zlomek vteřiny, jaké by to bylo, zaplatit si trochu času s někým, jako je ona.

Žil v celibátu tak dlouho, že mu připadalo úplně ujeté už jen takhle uvažovat, natožpak takový nápad uskutečnit. Ale možná by mu to pomohlo pustit z hlavy Bellu.

„Něco se ti zalíbilo?“ protáhl Butch.

„Nevím, o čem mluvíš.“

„Ale? Chceš říct, že sis nevšiml té blondýny, co tudy zrovna proplula? Ani toho, jak se na tebe koukla?“

„Není to můj typ.“

„Tak hledej dlouhovlasou brunetu.“

„Jak je libo.“ Když Phury dopíjel martini, měl sto chutí mrštit sklenicí o zeď. Krucinál, nemohl uvěřit, že vůbec uvažoval o placeném sexu.

Zoufalče. Ztroskotanče.

Bože, potřebuje čvaňháka.

„No tak, Phury, musíš přece vědět, že všechny holky tady jsou v pozoru, když přijdeš. Mohl bys to s některou aspoň zkusit.“

Dneska v noci na něj tlačí fakt *moc* lidí. „Ne, díky.“

„Jen říkám...“

„Jdi do háje a drž hubu.“

Butch polohlasně zaklel a nadále se zdržel poznámek. Což způsobilo, že si Phury připadal jako blbec. Což bylo na místě. „Promiň.“

„Ne, to je dobrý.“

Phury mávl na číšnici, která k nim hned přiběhla. Když odnášela jeho prázdnou sklenici, zašeptal: „Dneska v noci se mě pokusila dát s někým dohromady.“

„Prosím?“

„Bella.“ Phury zvedl mokrý koktejlový ubrousek a začal ho skládat do čtverečků. „Prý je v Domově bezpečí nějaká sociální pracovnice.“

„Rhym? No, ta je v pohodě...“

„Ale já...“

„Nemám zájem?“ Butch potřásl hlavou. „Phury, chlače, já vím, že na mě nejspíš zase vyjedeš, ale je nejvyšší čas, aby ses o něco začal zajímat. Tahle tvoje blbost se ženskýma? To musí skončit.“

Phury se musel smát. „Nebor si servítky, proč bys taky měl?“

„Hele, potřebuješ trochu žít.“

Phury kývl směrem k peroxidové blondýně. „A ty myslíš, že platit za sex znamená trochu žít?“

„Podle toho, jak se na tebe dívá, bys platit nemusel.“

Phury přinutil svůj mozek vytvořit zkušební scénář. Představoval si, jak vstává a přistupuje k té ženě. Jak ji bere za paži a odvádí na jednu ze soukromých toalet. Možná by mu ho vykourila. Možná by ji vysadil na umývadlo a roztáhl jí nohy a pumpoval do ní, dokud by se neudělal. Celkový čas? Nanejvýš patnáct minut. Koneckonců, je sice panic, ale mechanika sexu je hodně jednoduchá. Jeho tělu by stačil jen pevný stisk a trochu tření a už by to bylo.

No, teoreticky. Momentálně byl v kalhotách zcela ochablý. Takže i kdyby si chtěl dnes v noci užít, nedošlo by k tomu. Aspoň ne s ní.

„Je mi dobře,“ řekl, když se před ním ocitlo čerstvé martini. Zakroužil v něm olivou, pak ji strčil do úst. „Vážně je mi dobře.“

Oba se vrátili k němé rutině, kdy jediným zvukem nad jejich stolem bylo tlumené dunění hudby za vodní stěnou. Phury chtěl užuž začít o sportu, protože nezvládal to ticho, když Butch ztuhl.

Upřeně na ně zírala nějaká žena z druhého konce VIP prostoru. Byla to šéfka ochranky, ta, co nosila

bundu jako chlap a měla mužský účes. Pořádná tvrdačka. Phury ji vídal, jak pohlavkuje ožralé smrtelníky, jako by plácala psy novinami.

Ale počkat, nedívá se na Phuryho. Soustředí se na Butche.

„Páni, tys ji měl,“ řekl Phury. „Vid’?“

Butch pokrčil rameny a lokl si piva ze své sklenice. „Jen jednou. A to bylo před Marissou.“

Phury se znovu ohlédl po ženě a musel se v duchu ptát, jaký ten sex asi byl. Vypadala jako ten typ, co dokáže, že chlap vidí hvězdičky. A nemusí to být nutně zábavné.

„Je anonymní sex vůbec k něčemu dobrý?“ zeptal se a připadal si, jako by mu bylo dvanáct.

Butch se pousmál. Tajnůstkářsky. „Myslíval jsem si, že je. Ale když neznáš nic jinýho, jasně, může ti i studená pizza připadat fantastická.“

Phury si lokl svého martini. Studená pizza, hm. Tak tohle ho čeká. Jak inspirující.

„Krucinál, nechci bejt za kazišuka. Jenom že je to lepší s tou pravou.“ Butch do sebe hodil pivo. Když číšnice zamířila pro sklenici, aby mu dolila, řekl: „Ne, dvě prozatím stačí. Díky.“

„Počkat!“ zvolal Phury, ještě než se žena vzdálila. „Já si dám ještě jedno. Díky.“

Vishous věděl, že se k němu dostavil sen, protože v něm byl šťastný. Na začátku noční můry byl vždycky ve stavu blaženosti. Zpočátku byl úplně šťastný, veskrze kompletní, složená Rubikova kostka.

Pak zazněl výstřel. A na košili se mu rozlila jasně rudá skvrna. A výkřik proťal vzduch, který jako by měl pevné skupenství.

Bolest ho udeřila, jako kdyby v něm vybuchl šrapnel, jako by ho namočili do benzínu a zapálili, jako by z něj stahovali pruhy kůže.

Ach, bože, umírá. Takovéhle utrpení nikdo nepřežije.
Padl na kolena a...

V se vymrštil z postele, jako by dostal kopanec do hlavy.

Ve střešní nástavbě, kleci černých stěn a skla obklopeného nocí, zněl jeho dech jako skřípot pily, která řeže tvrdé dřevo. Krucinál, srdce mu bušilo tak rychle, až měl nutkání přitisknout k němu ruce, aby ho udržel na místě.

Potřebuje se napít... *Hned*.

Na nejistých nohou přistoupil k baru, popadl čistou sklenici a nalil si na čtyři prsty Grey Goose. Vysokou sklenku už skoro donesl ke rtům, když si uvědomil, že není sám.

Vytasil od pasu černou dýku a otočil se na patě.

„To jsem jenom já, válečníku.“

Ježtíši Kriste. Stála před ním Stvořitelka, zahalená od hlavy až k patě v černém rouchu, tvář zakrytou, a její drobná postava dominovala celé místnosti. Zpod okraje jejího šatu se po mramorové podlaze rozlévala záře, jasná jako polední slunce.

Ach, tohle je zrovna to obecenstvo, které teď potřebuje. *Hurá, hurá*.

Uklonil se a zůstal stát. Snažil se přijít na to, jak by mohl v téhle pozici dál pít. „Je mi ctí.“

„Ty ale umíš lhát,“ řekla suše. „Narovnej se, válečníku. Chtěla bych vidět tvou tvář.“

V se usilovně snažil dát dohromady nějakou zdvořilost, aniž by z toho vyšlo posláním do háje. *Krucinál*. Wrath vyhrožoval, že ho udá Stvořitelce, jestli se nedá dohromady. Nejspíš přetekla poslední kapka.

Když se napřímil, usoudil, že lok vodky by byl vnímán jako urážka.

„Ano, to byl,“ souhlasila. „Ale udělej, co musíš.“

Hodil do sebe vodku, jako by pil vodu, a sklenici odložil na bar. Chtěl ještě, ale doufal, že se Stvořitelka nezdrží dlouho.

„Účel mé návštěvy nemá nic společného s vaším králem.“ Stvořitelka se vznesla a zastavila jen půl kroku od něj. V bojoval s nutkáním ucouvnout, zvlášť když vztáhla zářící ruku a dotkla se jeho líce. Její síla byla jako energie blesku: smrtící a přesná. Nikdo nestál o to, být jejím terčem. „Nastal čas.“

Čas k čemu? Ale ovládl se. Stvořitelce se otázky nekladou. Ledaže byste se chtěli nechat zadupat do země.

„Tvé narozeniny se blíží.“

Pravda, brzy mu bude tři sta tři let, ale nenapadalo ho, proč by u něj kvůli tomu měla vykonat osobní návštěvu. Kdyby mu chtěla předat nějakou drobnou pozornost, stačilo by poslat nějakou maličkost poštou. Sakra, stačilo by vyhrabat nějakou e-mailovou pohlednici na netu.

„A já pro tebe mám dárek.“

„Jsem poctěn.“ *A zmaten.*

„Tvá žena je připravena.“

Vishous sebou celý škubl, jako by ho někdo bodl do zadku žabikuchem. „Promiňte, co...“ *Žádné otázky, blbečku.* „Aha... S veškerou úctou, já žádnou ženu nemám.“

„Máš.“ Spustila zářící paži. „Vybrala jsem ji ze všech Vyvolených, aby byla tvou první družkou. Je z té nejčistší krve, největší kráska.“ Když V otevřel ústa k odpovědi, Stvořitelka ho převálcovala. „Vezmete se a budete mít spolu potomky, a budeš mít potomstvo také s dalšími. Tvé dcery rozšíří řady Vyvolených. Tvoji synové se stanou členy Bratrstva. Tohle je tvůj osud: stát se Primalem Vyvolených.“

Slovo *Primal* mezi ně dopadlo jako vodíková bomba.

„Odpusťte mi, Stvořitelko... Hm...“ Odkášlal si a připomněl si, že když někdo Její Svatost naštve, budou ho sbírat na lopatičku. „Nechci vás urazit, ale já si žádnou ženu nevezmu...“